

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/15/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015201909
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201909.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a z členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: SD - spoločnosť, s.r.o., so sídlom Bárdošova 20, 831 01 Bratislava, IČO: 31 390 927, právne zastúpeného ŘEHÁK & TISOŇ, spol. s r.o., so sídlom Komenského 62/437, 909 01 Skalica, IČO: 47 235 349, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, za účasti: GRAPP s.r.o., so sídlom Pod Urpínom 21, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 377 235, právne zastúpeného WITT&KLEIM ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA S.R.O., so sídlom Dolná 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 257 164, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1307866/2015 z 19. augusta 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/254/2015-68 z 30. mája 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/254/2015-68 z 30. mája 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 2S/254/2015-68 z 30. mája 2018 podľa § 191 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1307866/2015 z 19. augusta 2015, ako aj rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané subjekty č. 361867/2015 z 29. apríla 2015, ktorým správca dane nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie február 2006 vo výške 1.234.245,57 eur, ale naopak určil vlastnú daňovú povinnosť za toto obdobie v sume 90.433,87 eur. Druhým výrokom rozsudku správny súd priznal žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania a tretím výrokom rozsudku správny súd osobe zúčastnenej na konaní právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku najprv poukázal, že v obdobných veciach tých istých

účastníkov konania vo vzťahu k inému zdaňovaciemu obdobiu už vyslovil svoj právny názor (napr. vo veciach sp. zn. 2S/44/2014, sp. zn. 6S/247/2013), na ktorý súčasne podľa § 140 S.s.p. odkázal.

3. Vo vzťahu ku kontrolovanému zdaňovaciemu obdobiu február 2006 správny súd konštatoval, že vo všetkých obchodných prípadoch žalobca nadobudol tovar od dodávateľa v tuzemsku, pričom prepravu predmetného tovaru nezabezpečoval ani žalobca, ani jeho dodávateľa. Existencia tovaru vo veci nebola spochybnená. Pokiaľ ale daňové orgány konštatovali, že dodávky tovaru od tuzemského dodávateľa žalobcovi neboli predmetom dane v tuzemsku podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), a preto týmto spoločnostiam nemohla vzniknúť daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH a žalobca si potom nemohol uplatniť odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, tento svoj záver v napadnutých rozhodnutiach zrozumiteľným spôsobom neodôvodnili. Z rozhodnutí daňových orgánov nevyplýva, akým spôsobom sa zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu premietli do vyslovených záverov, t. j., že žalobcovmu dodávateľovi nevznikla v tuzemsku daňová povinnosť pri dodávkach tovaru, ktorého existenciu správca dane preveroval podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH. Daňové orgány na základe zhromaždených skutkových zistení neurčili, ktorá z dodávok v reťazci transakcií od prvotného dodania z krajiny pôvodu tovaru až po preverované nadobudnutie tovaru žalobcom, bola intrakomunitárna, a preto oslobodená od dane, či sa za intrakomunitárnu dodávku považovalo dodanie tovaru žalobcovým dodávateľom, v čom sa vôbec prejavil intrakomunitárny rozmer preverovaných obchodov, a ako sa premietol do záverov o nepriznaní odpočítania DPH.

4. Za nepostačujúce podklady pre závery vyslovené vo vzťahu k žalobcovi správny súd považoval zistenia správcu dane, že z tuzemských daňových subjektov, prostredníctvom ktorých mal predmetný tovar vstúpiť na územie SR, jeden nedeklaroval vo svojich daňových priznaniach žiadne nadobudnutie tovaru na území Slovenska od žiadneho platiteľa z iného členského štátu a druhý bol nekontaktný. Z uvedeného nebolo možné konštatovať, že skutkové zistenia dostatočne odôvodňujú prijatý záver, že žalobca bol vlastným pričinením zapojený do podvodného reťazca transakcií, ktorých cieľom bolo profitovať na odpočítaní DPH.

5. V súvislosti s uvedeným krajský súd poukázal na početnú judikatúru Súdneho dvora EÚ zaoberajúcu sa výkladom záväzných dokumentov EÚ v oblasti spoločného systému DPH (napr. rozsudok vo veci C-80/11 z 21. júna 2012-Mahagében a Dávid, rozsudok vo veci C-285/11 zo 6. decembra 2012-Bonik, rozsudok vo veci C-18/13 z 13. februára 2014-Maks Pen).

6. Správny súd tiež konštatoval, že zamietnutie práva na odpočítanie dane je výnimkou z uplatnenia základnej zásady, ktorú predstavuje toto právo, preto je povinnosťou príslušných daňových úradov predložiť dostatočné objektívne dôkazy o tom, že skutočnosti pre zamietnutie odpočítania dane sú splnené.

7. V danom prípade správca dane a ani žalovaný v konaní nedisponovali takými dôkazmi, na základe ktorých by boli oprávnení tvrdiť, že by žalobca bol aktívnym účastníkom daňového podvodu, alebo, že by páchatelom podvodu pomáhal. Na základe žiadnych právne relevantných dôkazov nebol ani preukázaný vzťah žalobcu k zámeru získať v rámci súvisiacich dodávok medzi účastníkmi reťazca firiem nenáležitú daňovú výhodu, na základe čoho by daňovým orgánom a aj súdu prináležalo odmietnuť žalobcovi priznanie práva na odpočet DPH. Hoci daňové orgány vykonali pomerne rozsiahle dokazovanie, nepodarilo sa im zabezpečiť dostatok dôkazov, ktoré by nad všetky pochybnosti oprávňovali konštatovanie o protiprávnosti daňového priznania podaného žalobcom a dôvodnosť odopretia odpočtu DPH. Zo zistení správcu dane správny súd ani nemohol vylúčiť možnosť, že dodávateľa žalobcu (prípadne subdodávateľa) mohli konať v rozpore so zákonom, avšak toto nemôže byť objektívnym dôkazom protizákonnosti konania žalobcu. Právo na odpočet dane môže byť zamietnuté iba vtedy, ak je objektívne preukázané, že predmetná zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane, je súčasťou daňového podvodu zo strany dodávateľa, alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-80/11 z 21. júna 2012 - Mahagében a Dávid, čl. 52). Správny súd preto uzavrel, že pokiaľ žalobca

preukázal dôkaznými prostriedkami, ktoré boli dostatočné z hľadiska rozsahu, aký od neho možno spravodlivo požadovať, bolo povinnosťou daňových orgánov preveriť pravdivosť jeho tvrdení. V danom prípade ale tieto k svojej povinnosti nepristúpili komplexne, náležite starostlivo a dostatočne zodpovedne.

8. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že argumentácia daňových orgánov uvedená v napadnutých rozhodnutiach nie je podložená skutkovými zisteniami odôvodňujúcimi prijatiu záveru správcu dane a žalovaného o odmietnutí práva na odpočítanie DPH. Preto správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správcu dane zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. e) S.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že bude jeho povinnosťou vo veci doplniť dokazovanie v naznačenom smere a rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu. Následne vydá nové rozhodnutie, ktoré náležite odôvodní.

9. Vzhľadom na vyššie uvedený záver a zistené skutočnosti, ktoré správne mu súdu odôvodňovali zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí, ďalšie námietky žalobcu považoval za právne irelevantné, akurát k námietke žalobcu, že žalovaný neprihliadal na prechodné ustanovenie § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) a neakceptoval doplnenie odvolania uviedol, že túto námietku nebolo možné považovať za dôvodnú. Poukázal pritom na § 165 ods. 4 a ods. 5 daňového poriadku účinného v čase rozhodnom pre posúdenie veci, podľa ktorého daňová kontrola a vyrubovacie konanie začaté a neukončené pred účinnosťou daňového poriadku sa dokončí podľa doterajších predpisov, to znamená podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“). Pokiaľ ide o odvolacie konanie, to sa spravuje ustanoveniami daňového poriadku.

10. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ vytýkal správne mu súdu, že nezohľadnil relevantné zistenia správcu dane a príslušné ustanovenia daňového poriadku v nadväznosti na zákon o DPH. Uviedol, že nárok na odpočítanie dane nemá základ vo formálnom doklade, ale v existencii konkrétnej dodávky tovaru, a preto predloženie daňových dokladov je len formálnym dôkazom dovŕšujúcim hmotnoprávne aspekty v prípade skutočného vykonania dodávky tovaru. Základným predpokladom vzniku nároku na odpočet dane je skutočnosť, že vznikla daňová povinnosť dodávateľovi, ktorá vzniká dňom dodania tovaru. Ak je preukázaný vznik práva na odpočítanie dane, nasleduje preukázanie dodržania zákonných vecných a časových podmienok na odpočítanie dane ustanovených v § 49 ods. 1 a 2 v spojení s § 51 zákona o DPH. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

12. Pri daňovej kontrole správcu dane preveroval faktúry vystavené dodávateľom. Daňová kontrola bola zameraná predovšetkým na skutkový stav veci a jej účelom bolo preverenie reálnosti uskutočnenia jednotlivých úkonov, ktoré majú vplyv na daňové výdavky kontrolovaného daňového subjektu. Existencia samotnej faktúry nie je dostatočným dôkazom toho, že k naplneniu predmetu fakturácie aj reálne došlo. Povinnosť daňového subjektu je spojením jeho tvrdenia a povinnosti doložiť svoje tvrdenia dôkazmi. Pre platiteľa dane je nevyhnutné, aby preukázal, aké plnenia prijal na základe vyhotovenej faktúry, aby bolo možné posúdiť oprávnenosť odpočítania.

13. Počas daňovej kontroly vykonanej u žalobcu správcovi dane vznikli pochybnosti o dodávke tovaru, a to že obchod neprebehol tak, ako je deklarovany medzi osobami uvedenými na faktúre. Sťažovateľ sa nestotožnil s námietkou žalobcu smerujúcou proti postupu správcu dane, ktorý mal na neho neúnosne preniesť dôkazné bremeno. Správca dane od žalobcu len požadoval predložiť dôkazy, na základe ktorých si uplatnil svoj nárok na odpočet DPH. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 v spojení s § 19 ods. 1 zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné spojenie sa viaže nárok na odpočet a

ich nesplnenie nie je možné odpustiť.

14. V predmetných prípadoch žalobcovi právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 zákona o DPH nevzniklo. Zo strany žalobcu neboli splnené zákonné podmienky, a preto právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty nebolo žalobcom preukázané.

15. Žalobca svoje právo nevyžil a v správnom súdom stanovenej lehote sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

16. Spoločnosť GRAPP s.r.o. vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že s napadnutým rozsudkom správneho súdu sa v celom rozsahu stotožňuje a kasačnú sťažnosť považovala v celom rozsahu za nedôvodnú. Spoločnosť GRAPP s.r.o. nad rámec námietok kasačnej sťažnosti vytykala konajúcim daňovým orgánom, že vo veci opomenuli aplikovať riadny procesný predpis relevantný pre daňovú kontrolu. Pripomenula, že v priebehu daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie január 2006 až december 2006, ktorá bola začatá 15. apríla 2010 a skončená na základe protokolu zo 6. marca 2015, došlo k zmene procesného predpisu upravujúceho postup daňových orgánov a uvedená skutočnosť má vplyv aj na prejednávajúcu vec.

17. Daňová kontrola podliehala, vzhľadom na čas jej začatia, právnej úprave zákona č. 511/1992 Zb., pričom § 165 ods. 4 daňového poriadku aplikáciu tohto zákona bez ďalšieho ustanovuje na všetky daňové kontroly začaté a neukončené pred účinnosťou daňového poriadku, čo v danom prípade bolo splnené bez akýchkoľvek pochybností, nakoľko daňová kontrola bola skončená až na základe protokolu z roku 2015. Predmetom skúmania správny súdom boli vytykané vady dokazovania v daňovej kontrole. Preto za nesprávny považovala aj názor správneho súdu k rovnakej námietke žaloby.

18. Spoločnosť GRAPP s.r.o. sa nestotožnila s názorom správcu dane, že uplatňovaný nárok nie je dôvodný, pretože nadobudnutie tovaru žalobcom bolo intrakomunitárne, a preto bolo oslobodené od dane. Nesúhlasila ani so záverom, že žalobca bol vlastným pričinením zapojený do podvodného reťazca transakcií, ktorých cieľom bolo profitovať na odpočítaní DPH. Správca dane toto tvrdenie nijakým spôsobom nekonkretizoval a neuviedol, v čom sa mal intrakomunitárny rozmer preverovaných obchodov prejavovať a akým spôsobom sa premietol do záverov správcu dane.

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) konajúc ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu a po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.), a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. novembra 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

20. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

21. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

22. Primárnou skutočnosťou, ktorá bola predmetom administratívneho daňového konania boli kontrolné zistenia správcu dane, v ktorých tento spochybnil materiálny základ zdaniteľných plnení - dodanie tovaru/suroviny (zinok a Cu katoda) z dodávateľských faktúr č. 06-02-04 zo 6. februára 2006, č. 06-02-05 z 9. februára 2006, č. 06-02-24 zo 17. februára 2006 a č. 06-02-30 z 27. februára 2006; od dodávateľa INCITY s.r.o..

23. V posudzovanej veci vykonal správca dane daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobia január 2006 až december 2006 na podnet orgánov činných v trestnom konaní (OČTK) na základe Zápisnice o začatí daňovej kontroly č. 500/322/9002/10/Vlc z 15. apríla 2010 a táto bola ukončená na základe protokolu z kontroly zo 6. marca 2015. Protokol bol žalobcovi doručený s výzvou na vyjadrenia sa k zisteniam z daňovej kontroly v ňom uvedeným a so žalobcom bol prerokovaný 15. apríla 2015.

24. Kľúčovou otázkou vo veci bolo posúdenie, či záver správcu dane a žalovaného o nesplnení zákonných podmienok na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH z dokladov vzťahujúcich sa na kontrolované zdaňovacie obdobie február 2006, ktorými žalobca deklaroval nákup tovaru od dodávateľa INCITY s.r.o., predchádzalo zistenie skutkového stavu dostačujúce na riadne posúdenie veci a či vec bola správcom dane a žalovaným správne právne posúdená.

25. V predmetnej veci správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia správcu dane tieto zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že argumentácia daňových orgánov uvedená v preskúmaných rozhodnutiach nie je podložená skutkovými zisteniami odôvodňujúcimi prijatie záveru uvedeného vo výroku rozhodnutia správcu dane. Z bodu 51 napadnutého rozsudku možno vyvodiť tiež názor správneho súdu, že v prípade pochybností o reálnosti deklarovaných obchodov bolo potrebné vytvoriť žalobcovi priestor pre preukázanie hodnovernosti predložených účtovných dokladov vykonaním navrhnutých dôkazov. Preto správny súd po vrátení veci žalovanému uložil doplniť dokazovanie v naznačenom smere (k protiprávnosti daňového priznania podaného žalobcom a k dôvodnosti odopretia odpočtu DPH) a následne vydať vo veci nové rozhodnutie s náležitým odôvodnením. Neušlo ale pozornosti kasačného súdu, že v bode 42 citovaného rozsudku správny súd konštatoval arbitrárnosť rozhodnutia daňových orgánov k záveru, že žalobcovmu dodávateľovi nevznikla v tuzemsku daňová povinnosť pri dodávkach tovaru, ktorého existenciu správca dane preveroval. Správny súd ďalej vytýkal daňovým orgánom, že na základe zhromaždených skutkových zistení neznačili, ktorá z dodávok v reťazci transakcií od prvotného dodania z krajiny pôvodu tovaru až po preverované nadobudnutie tovaru žalobcom bola intrakomunitárna, a preto oslobodená od dane, či sa za intrakomunitárnu dodávku považovalo dodanie tovaru žalobcovým dodávateľom, v čom sa prejavil intrakomunitárny rozmer preverovaných obchodov a ako sa premietol do záverov o nepriznaní odpočítania DPH z predmetných obchodov žalobcovi.

26. S uvedeným, navyše si aj vnútorne odporujúcim názorom správneho súdu, sa kasačný súd nemôže stotožniť, pretože dôvody, ktoré správny súd uviedol, by skôr nasvedčovali nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného i správcu dane (a teda zrušeniu týchto rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. d) S.s.p., nie podľa § 191 ods. 1 písm. e) S.s.p.). Ak správny súd konštatoval, že v prípade pochybností o reálnosti deklarovaných obchodov bolo potrebné žalobcovi vytvoriť priestor pre preukázanie hodnovernosti predložených účtovných dokladov aj vykonaním navrhnutých dôkazov, zo zistení zadokumentovaných v administratívnom spise nevyplývajú žiadne pochybnosti správcu dane o zachovaní práv kontrolovaného daňového subjektu. Správca dane postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom po celú dobu výkonu daňovej kontroly, oboznamoval ho s priebežnými výsledkami daňovej kontroly, ku ktorým žalobca podával svoje vyjadrenia a o prejednaní týchto boli spísané zápisnice. Žalobca bol riadne oboznámený aj s protokolom z kontroly zo 6. marca 2015 (a to 15. apríla 2015) a s procesnými právami, ktoré mu prináležali. Správca dane z vlastného dokazovania i z podkladov dožiadaní od miestne príslušného správcu dane dodávateľa žalobcu nadobudol dostatok podkladov pre svoj vecne správny záver o zneužití DPH a porušení § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

27. Kasačný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v kasačnom konaní v obdobnej veci tých

istých účastníkov konania v rozsudku vo veci sp. zn. 4Sžfk/43/2017 zo 4. júna 2019 už vyslovil, že zistenie skutkového stavu daňovými orgánmi bolo postačujúce pre riadne posúdenie veci a že správca dane a žalovaný dospeli k vecne správne právnemu záveru, a ktorý uviedol, cit.:

„69. Zo zistených dôkazov, ktoré vykonal správca dane, podľa názoru kasačného súdu jednoznačne vyplýva, že v danom prípade sa jednalo o dodanie tovaru v rámci reťazového obchodu, pri ktorom išlo o predaj toho istého tovaru medzi viacerými obchodnými spoločnosťami. Išlo teda o jednu pohyblivú dodávku v zmysle § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. so začiatkom v štáte EÚ, ktorá bola prerušená v Českej republike, kde boli vodičom vymenené doklady CMR za nové doklady s novým dodávateľom a následne bola prerušená v Slovenskej republike z toho istého dôvodu a ukončená v ďalšom štáte Európskej únie (malo dôjsť k tzv. neutralizácii dokladov)....

73. Na základe vyššie uvedených skutočností je dostatočne zrejmé, že obchodné operácie, vyhotovenie faktúr so slovenskou daňou z pridanej hodnoty medzi platiteľmi na území Slovenska, čiastočné medzinárodné nákladné listy a faktúry za čas prepravnej trasy boli vyhotovované účelovo v rámci jedného reťazového obchodu, na základe čoho kasačný súd konštatuje, že je možné stotožniť sa so závermi správcu dane, že v danom prípade došlo k porušeniu ustanovení § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., nakoľko zo zisteného skutkového stavu nesporne vyplynulo, že pohyb tovaru sa uskutočnil od prvého dodávateľa k poslednému odberateľovi s cieľom uplatniť si právo na odpočítanie dane, pričom daňová povinnosť pri dodaní farebných kovov nevznikla, pretože dodanie tovaru dodávateľmi tak, ako to deklaroval žalobca, reálne nevzniklo.“

28. Obchodné transakcie žalobcu a jeho dodávateľov INCITY s.r.o. a K. H. - MIDIKOV boli opakovane predmetom konaní pred kasačným súdom, napr. vo veciach vedených pod sp. zn. 8Sžfk/30/2018 (zdaňovacie obdobie apríl 2006), sp. zn. 8Sžfk/43/2018 (zdaňovacie obdobie september 2006), sp. zn. 3Sžfk/28/2019 (zdaňovacie obdobie november 2006) alebo sp. zn. 3Sžfk/26/2019 (zdaňovacie obdobie december 2006), vždy s totožným záverom, že zistenie skutkového stavu daňovými orgánmi bolo postačujúce pre riadne posúdenie veci a že správca dane a žalovaný dospeli k vecne správne právnemu záveru.

29. Pre právne posúdenie veci kasačným súdom má zásadný význam aj rozsudok kasačného súdu č. k. 6Sžfk/33/2017 z 21. marca 2018, ktorým bola v kasačnom konaní riešená obdobná otázka iných účastníkov tohto obchodného reťazca (o. i. aj dodávateľa žalobcu v tom čase Midikov s.r.o.). Kasačný súd i v tejto veci vyslovil právny záver o zneužití DPH a porušení § 49 ods. 1, ods. 2 zákona o DPH, keď konštatoval: „V danom prípade predmetné dodávky tovaru od tuzemských dodávateľov neboli predmetom dane v tuzemsku (t. j. neboli predmetom dane na Slovensku) v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH a tak tuzemským dodávateľom nemohla vzniknúť daňová povinnosť v tuzemsku podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH a tým platiteľ Zberné suroviny a. s. nemohol uplatniť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH..... V zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.“

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, kasačný súd po preskúmaní kasačnej sťažnosti v rozsahu jej dôvodov, preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu s poukazom aj na vyššie uvedené závery v obdobných veciach tých istých účastníkov konania a veci súvisiacej, považoval námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok správneho súdu podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie.

31. Správny súd v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov kasačného súdu (§ 469 S.s.p.) vo veci opätovne rozhodne a v novom rozhodnutí sa vysporiada aj s ostatnými námietkami žaloby, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal, keď tieto vzhľadom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia z iných dôvodov považoval za irelevantné.

32. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§

139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.